



Het

VONDELINGEN

HUIS *van*

LONDEN ROMAN

CARRIE TURANSKY

Carrie Turansky

Het
vondelingenhuis
van Londen

Roman

Vertaald door Willem Keesmaat

KokBoekencentrum Uitgevers ● Utrecht

Voor mijn zilveren vriendinnen,
Lisa en Renee,
en mijn gouden vriendinnen,
Cathy, Terry, Cher en Ann.

*Maak nieuwe vrienden, maar hou de oude.
Het ene is zilver en het andere goud.'*
Joseph Parry

*Is dit niet het vasten dat Ik verkies:
dat u de boeien van de goddeloosheid losmaakt,
dat u de banden van het juk ontbindt,
dat u de onderdrukten vrij laat heengaan
en dat u elk juk breekt?*

*Is het niet dit, dat u uw brood deelt met wie hongerlijdt,
en de ellendige ontheemden een thuis biedt,
dat, als u een naakte ziet, u hem kleedt,
en dat u zich voor eigen vlees en bloed niet verbergt?*

*Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad,
en uw herstel snel intreden.*

*Uw gerechtigheid zal voor u uit gaan
en de heerlijkheid van de HEERE zal uw achterhoede zijn.*

Jesaja 58:6-8

Londen

1885

Lillian Grace Freemont pakte haar pen en liet haar gedachten over het papier vloeien. *We moeten vrouwen meer kansen bieden door middel van onderwijs en banen, om de armoede en schaamte van zich af te werpen en die voor respectabele, eerbare posities te verruilen. Niet alleen voor zichzelf, maar ook voor hun kinderen en ten bate van heel de maatschappij.*

Ze liet haar ogen nog eens over de woorden glijden en kreeg er een brok van in haar keel. Sommige arme vrouwen en meisjes werden afgeschreven en zagen op geen enkele manier kans om uit hun belabberde situatie omhoog te krabbelen. Waarom sprongen niet meer mensen voor hen in de bres? Bezorgde het onderwerp hun een te ongemakkelijk gevoel, of waren ze bang voor wat anderen zouden denken als ze zich voor hun zaak zouden inzetten? Iemand moest hier opkomen voor degenen die zelf geen stem hadden.

Ze stond op vanachter haar bureau en begon langs de donkere lambrisering van de bibliotheek van haar herenhuis aan Eaton Square in Londen te ijsberen. De uitnodiging om voor de Montrose Women's League te spreken die ze had gekregen, was een geweldige kans. Het bood haar de mogelijkheid om het hart van invloedrijke vrouwen te raken en om hen te motiveren zich in te zetten voor enkele broodnodige veranderingen.

Maar was ze in staat om een toespraak in elkaar te draaien die deze gelegenheid recht deed?

Ze geloofde met heel haar hart in deze zaak, maar ze had nog nooit voor een grote groep gesproken. De afgelopen paar jaar had ze zich op haar kerk gefocust, maar haar groeiende bewustwording van de noden om haar heen had het verlangen om meer te doen aangewakkerd.

Tot nu toe had ze haar mening alleen een-op-een of in een klein groepje vriendinnen geventileerd. Een van die vriendinnen was echter nogal onder de indruk geweest van wat ze had gezegd en had haar naam doorgegeven aan het comité dat de leiding had over de League. En dat had voor een uitnodiging gezorgd om haar gedachten tijdens de bijeenkomst in mei met hen te delen. De wetenschap dat ze voor een grote groep over zo'n uitdagend onderwerp moest spreken, had ervoor gezorgd dat ze de afgelopen paar dagen tot ver na middernacht in haar bed had liggen woelen en draaien. Haar angst om in het openbaar te spreken was genoeg om haar knieën te laten knikken en haar stem te doen haperen.

Ze haalde diep adem en sloot haar ogen. *Alstublieft, Heer, help me om dit op een rijtje te krijgen. Help me om de juiste woorden te vinden, om dit duidelijk en meeslepend te presenteren. Geef me de moed om te doen wat ik moet doen!*

Er klonken voetstappen op de gang en ze opende haar ogen.

Haar huishoudster, Mrs. Pringle, verscheen in de deuropening. 'Er is een brief voor u bezorgd, mevrouw.'

Lillian keek naar de envelop in de hand van de huishoudster. 'Kom binnen, alsjeblieft. Waarom heeft Stanford de deur niet opengedaan?'

Mrs. Pringle liep de kamer door en gaf haar de envelop. 'Het joch dat de brief afleverde, stond voor de keukendeur.'

'Dat is vreemd.'

'Ja, maar hij zag eruit alsof hij uit East End of uit een andere arme buurt kwam. Ik vermoed dat hij wist dat hij zou worden weggestuurd als hij via de voordeur was gegaan.'

Lillian wierp een blik op de envelop. 'Wacht hij op antwoord?'

‘Nee. Hij rende weg zodra hij hem aan mij had gegeven. Hij wachtte zelfs niet eens op een muntje.’

‘Dank u, Mrs. Pringle.’

De huishoudster knikte en verliet de kamer.

Lillian scheurde de envelop open en haalde er een opgevouwen blaadje uit. Haar ogen vlogen van haar naam bovenaan naar de handtekening helemaal onderaan. *Voor altijd je liefhebbende zus, Serena.*

Ze hapte naar adem en zonk neer in de meest nabije stoel. Het was bijna negen jaar geleden dat ze voor het laatst iets van haar jongere zus had gehoord. Serena was ervandoor gegaan met een soldaat die Robert Dunsmore heette toen ze nog maar zeventien was, wat Lillian en haar moeder, die nog maar pas weduwe was geworden, veel pijn had gedaan. Ze hadden geen idee waar ze naartoe was gegaan en hadden alleen één kort briefje ontvangen, vijf maanden nadat ze was vertrokken, met de mededeling dat ze een dochter had gekregen en dat ze haar Alice had genoemd.

Lillian werd overspoeld door pijnlijke herinneringen, vergezeld door gevoelens van spijt. Ze had meer moeten doen om haar zusje te vinden en haar thuis te brengen. Ze richtte haar aandacht weer op het papier in haar bevende hand en liet haar ogen over de inhoud glijden.

Lieve Lillian,

Ik weet dat het heel wat jaren geleden is dat ik je heb geschreven. Dat spijt me en ik vraag je me te vergeven. Ik hoop dat je nu naar me toe wilt komen, ondanks mijn fouten uit het verleden, omdat ik vrees dat ik niet lang meer op deze wereld zal zijn.

Lillian legde haar hand op haar hart. Hoe kon het nou dat haar zusje stervende was? Serena was nog maar zesentwintig.

Ik wil je nog zo veel uitleggen. Maar nog belangrijker dan dat, ik heb je hulp nodig bij het terughalen van mijn dochtertje Alice. Ik had geen andere keuze dan haar bij het Foundling Hospital af te geven toen ze drie maanden oud was. Ze is nu bijna acht en je moet haar snel terughalen, anders ben ik bang dat ze ergens als leerling-huishoudster wordt geplaatst en we haar niet meer zullen terugvinden.

Ik weet dat ik eerder iets van me had moeten laten horen, maar ik schaamde me zo om wat ik had gedaan. Ik durfde jou en moeder niet onder ogen te komen na de pijn die ik heb veroorzaakt. Ik maakte mezelf wijs dat Robert zou terugkeren, we Alice zouden ophalen en daarna een gelukkig gezinnetje zouden zijn. Maar er verstreken maanden en toen jaren. Robert is me niet trouw gebleven. Hij heeft ons aan ons lot overgelaten. Ik moest als huishoudster gaan werken om mezelf te kunnen onderhouden en kon niet anders dan mijn lieve dochtertje afstaan. Moeilijkheden en ziekten hebben me al die jaren achtervolgd en ik ben nooit in staat geweest om haar weer op te eisen.

De afgelopen paar weken is mijn gezondheid hard achteruitgegaan. Ik ben zo ziek geworden dat ik niet meer kan werken en zelfs niet meer uit bed kan komen. Mijn geld is op. De paar vriendinnen die ik had, hebben me in de steek gelaten. Ik ben bang dat ik niet meer beter word. Wil je naar me toe komen en me de kans geven om het goed te maken voordat het te laat is?

Ik hoop dat je het over je hart kunt verkrijgen om me te bezoeken. En dat je daarna naar het Foundling Hospital wilt gaan om Alice op te eisen en haar het thuis en het leven wilt geven dat ze verdient. Kom alsjeblieft snel. Ik woon op Miller's Court 237, tweede verdieping, nummer 2. Dat is in White Chapel, Londen.

*Voor altijd je liefhebbende zus,
Serena.*

De tranen vertroebelden Lillians zicht en de woorden werden bijna onleesbaar. *Och, Serena, hoe kan dit nou toch?*

Ze staaarde naar het adres van haar zusje en de pijn in haar hart werd erger. Serena's keuzes hadden haar over een pijnlijke weg gevoerd. Maar ze was niet de enige die hier de afgelopen negen jaar onder had geleden. Serena wist niet dat hun moeder kort na haar vertrek was overleden. En ze wist ook niet dat Lillian in de tussentijd weduwe was geworden en een kind had verloren... een kind dat ze nooit meer kon terughalen.

Twee uur later kwam Lillians rijtuig tot stilstand. Ze keek uit het raampje en de moed zonk haar in de schoenen. De rijen vervallen gebouwen die de straat flankerden, zagen eruit als de door armoede geteisterde krotten in een Charles Dickens-boek. Hoe kon haar zus zo diep gezonken zijn?

Ben Fields, haar koetsier, verscheen in beeld. Hij keek nogal bezorgd. 'Weet u zeker dat dit de juiste plek is, ma'am?'

Ze zag het kleine bordje met het nummer 237 boven de deur hangen. 'Als dit Miller's Court is, dan ben ik bang dat dat inderdaad het geval is.'

Hij deed de deur van het rijtuig open. 'Zal ik met u mee naar binnen gaan, ma'am?'

'Nee, dank je. Wacht hier alsjeblieft. Ik weet niet hoelang het duurt.' Ze aarzelde en zei toen: 'Misschien heb ik je hulp nog nodig.'

Een verbaasde blik, maar hij knikte en bood haar zijn hand aan toen ze uit het rijtuig stapte.

Ze had amper een stap gezet of haar voet gleed al uit over de gladde kinderkopjes. De koetsier hield haar overeind. Hij keek naar de vuiligheid die zich aan de zijkant van haar schoen had gehecht en grimaste – hij wilde ongetwijfeld liever niet weten wat het was. Een bezoekje aan White Chapel was niet voor doetjes.

Ze ging het oude gebouw binnen, stond stil in het halletje en wachtte tot haar ogen zich aan het schaarse licht hadden aangepast. De vloer lag bezaaid met kapotte kratten, tinnen kannen en stapels oude kranten. Ze stapte eromheen en beklom de krakende trappen naar de tweede verdieping. Toen ze de overloop bereikte, zag ze drie deuren. In het donkere hout van de middelste deur was een 2 gekrast.

‘Geef me moed, Heer,’ fluisterde ze, waarna ze op de deur afliep en vervolgens drie keer aanklopte. Er gingen enkele seconden voorbij, maar er deed niemand open. Ze draaide aan de deurknop en hij bleek niet op slot te zitten. Ze duwde hem een klein stukje open en boog zich er iets dichtert naartoe. ‘Serena, ik ben het, Lillian. Mag ik binnenkomen?’

‘Lillian?’ De stem van haar zusje klonk zwak en gespannen.

‘Ja, lieverd, ik ben het.’ Ze ging naar binnen en keek snel om zich heen. Haar zusje lag op een smal bed in de hoek, opgekruld onder een oude, grijze deken. Met schrik in haar hart liep Lillian naar haar toe. Serena’s gezicht zag er een beetje verhit uit en haar blonde haar lag in slierterige plukken op het vuile kussen.

Haar zusje keek haar met glazige blauwe ogen aan. ‘Ik hoopte echt dat je zou komen.’

Lillian kreeg er een brok van in haar keel. ‘Ik ben blij dat je me een bericht hebt gestuurd. Ik zou eerder zijn gekomen als ik had geweten dat je ziek bent.’ Ze knielde neer naast het bed en veegde voorzichtig het bezwete haar uit haar zusjes gezicht. Ze voelde warm aan. ‘Je hebt koorts.’ Ze zag een glas water op het nachtkastje staan en bood het Serena aan.

Haar zusje moest moeite doen om rechtop genoeg te gaan zitten om te kunnen drinken. Lillian hield het glas tegen haar lippen en na een paar slokjes hoestte Serena enkele keren, waarbij ze klonk alsof ze nauwelijks genoeg lucht binnenkreeg. Nadat ze van de hoestbui was bijgekomen, liet ze zich weer tegen het kussen zakken.

‘Is de dokter al geweest? Wat heeft hij gezegd?’

Met piepende ademhaling zei ze: ‘Ik heb geen geld voor een dokter.’

De moeizame ademhaling van haar zusje bezorgde haar de rillingen. Ze keek snel de schaars ingerichte kamer rond. Een ronde tafel, een gammell uitziende stoel en twee kratjes vormden het enige meubilair. Een klein, vierkant raam met vuile ruiten liet maar weinig licht door. Er was geen open haard en geen fornuis die de kamer warm konden houden, hoewel het gebrek aan warmte momenteel niet bepaald haar zusjes grootste probleem was. Hoe kon iemand nou weer beter worden in zo’n kamer?

Lillian draaide zich weer om naar Serena. ‘Mijn rijtuig staat beneden te wachten. Ik zal je spullen inpakken en dan kun je met mij mee naar huis.’

Serena’s wenkbrauwen trokken zich samen. ‘Maar wat zal je man daarvan vinden? Vindt hij dat wel goed?’

Een scherpe pijn doorsneed Lillians hart. ‘Stephen... is er niet meer.’

Serena’s ogen werden groot. ‘Wat?’

‘Vijf maanden na jouw vertrek zank zijn schip in de Noordzee.’

‘Och, Lillian. Wat erg. Dat wist ik niet.’

Lillian moest hard slikken. Hoewel er sinds Stephens dood acht jaar waren verstreken, deed het nog steeds pijn als ze erover praatte. Ze waren maar kort getrouwd geweest, maar ze had erg veel van hem gehouden en hij van haar. Ze duwde de gedachte opzij en concentreerde zich weer op haar zusje.

‘Ik zal je spullen pakken en dan roep ik mijn koetsier om je naar beneden te helpen.’ Haar zusje had niet veel bezittingen. Het zou niet veel tijd kosten om de twee kratjes te vullen en de kamer leeg te ruimen.

‘Ik verdien je vriendelijkheid niet, niet na alles wat ik heb gedaan.’ Serena’s gefluisterde woorden bezorgden haar een volgende hoestbui.

Lillian schudde haar hoofd. ‘Daar hoeft je je op dit moment niet druk om te maken. Ik denk dat je je wel prettig zult voelen

bij mij thuis en je bent binnen de kortste keren weer beter.’ Ze probeerde wat optimisme in haar stem te leggen.

Binnen vijf minuten had ze alles in de kamer verzameld en haar zusje geholpen om een jurk aan te trekken.

Serena haalde raspens adem. ‘Kijk ook even onder het bed. Er staat daar een houten kistje.’

Lillian knielde neer en trok de deken opzij. Ze reikte onder het bed en voelde rond tot ze het kistje vond.

‘Maak het alsjeblieft open,’ zei Serena.

Lillian tilde het deksel op, dat met scharnieren aan het kistje vastzat. Erin lagen opgevouwen papieren, een lint en een paar muntjes.

‘Dat zijn Alice’ papieren van het Foundling Hospital. Die heb je nodig wanneer je haar gaat opeisen.’

Lillians adem stakte in haar keel toen ze het bovenste papier openvouwde en de inhoud las.

Afgiftedatum: 18 september 1877. Vrouwelijk kind. Drie maanden oud. Doopnaam: Alice Catherine Dunsmore. Moeder: Serena Faith Crosby.

Lillian staarde naar de woorden. Het gebruik van Serena’s achternaam bevestigde haar ergste vermoedens. Haar zusje was weggelopen met Dunsmore, maar ze was nooit met hem getrouwd. Ze las verder.

Vader: Robert John Dunsmore, korporaal in de 7th Queen’s Own Hussars. Geboortedatum kind: 14 juni 1877. Geboorteplaats: White Chapel, Londen. De moeder heeft een ronde, gouden munt achtergelaten met de woorden ‘Gedenk mijn liefde’ erin gegraveerd, met een rood lint vastgebonden door een gat in de bovenkant.

Er kolkte een stortvloed aan emoties door Lillian heen toen ze opkeek en haar blik die van Serena kruiste. Hoe kon haar zusje nou een kind baren en dat drie maanden verzorgen, afgezien van de maanden die ze haar had gedragen, en haar dan afstaan? Ze probeerde haar gevoelens onder controle te houden, maar dat lukte niet. ‘Waarom heb je me niet toegestaan om je te helpen?’

Serena sloeg haar ogen neer. ‘Ik dacht dat Alice veilig zou zijn in het Foundling Hospital tot Robert terugkeerde. Dan zouden we trouwen en haar terughalen.’

‘Maar toen je je realiseerde dat hij niet terugkwam, had je naar huis kunnen komen.’ Lillian begon steeds vinniger te praten. ‘Ik begrijp dat gewoon niet.’

Serena schudde haar hoofd en de tranen stonden haar in de ogen. ‘Hoe kon ik nou terug naar huis komen? Ik wist dat jij me minachtte omdat ik moeder pijn had gedaan en schande over de familie had gebracht.’

Lillian deinsde terug alsof ze een klap had gekregen. ‘Natuurlijk waren we gekwetst en bezorgd toen jij verdween, maar ik heb je nooit geminacht. Ik wilde je helpen. Ik hou van je.’

Serena’s gezicht vertrok. ‘Echt? Hou je nog steeds van me?’

‘Ja.’ Lillian greep Serena’s hand. ‘Ik begreep uit je brief dat het niet goed ging. Ik zocht naar de familie van Robert en kwam erachter waar zijn eenheid was gestationeerd. Ik heb hem een brief geschreven, die hij zelfs heeft beantwoord, maar hij beweerde dat hij niet wist waar jij was.’

De ogen van haar zusje stonden nu vol tranen. ‘Hij wist heel goed waar we waren. Waarom zou hij dat hebben gezegd?’ Ze hoestte nog eens, waarna ze kreunde en op haar zij rolde.

Lillian legde een hand op Serena’s schouder. Dit was niet het moment om te proberen om alles wat er was gebeurd recht te trekken. ‘Daar hoeven we het nu niet allemaal over te hebben. Laten we ons op het heden richten en jou weer op de been zien te krijgen.’

Serena snoof. ‘Dank je.’

Lillian stond op. ‘Ik neem een krat mee naar beneden en neem de koetsier mee terug om ons te helpen.’

‘Wacht. Er is nog één ding dat je moet weten.’

Lillian draaide zich nog eens om. ‘En dat is?’

‘Voordat Alice werd geboren, gaf Robert me een liefdesmunt. Hij had twee dezelfde laten maken. Ik heb de mijne bij Alice achtergelaten, in het Foundling Hospital. Hij wordt

in die papieren genoemd.' Ze haalde beverig adem en verdriet leek het moeilijk te maken om te spreken. 'Robert heeft die van hem teruggestuurd. Die ligt onder in het kistje.'

Lillian tilde de andere papieren op en vond de ronde gouden munt. Ze bestudeerde de inscriptie in sierlijk schrift op de voorkant. *Gedenk mijn liefde*. Twee hartjes en kronkelende druivenranken omgaven de woorden.

Ze klemde haar kaken op elkaar en vocht tegen de golf van boosheid en spijt. Het leek erop dat Serena inderdaad aan haar liefde voor Robert had gedacht, maar Robert had degenen die hij beweerde lief te hebben, verlaten en vergeten.



De koetsier droeg Serena naar boven, naar Lillians grootste logeerkamer. Lillian hielp haar in een stoel en riep haar dienstmeid. Terwijl demeid Serena met een spons waste en het haar van haar zusje uitspoelde, schreef Lillian een kort briefje en vroeg ze de koetsier om dat bij de huisarts af te leveren. Ze haalde een schoon nachthemd uit haar slaapkamer en hielp Serena het aan te trekken en in het zachte bed te stappen.

Lillian stopte haar zusje in onder een dunne deken, boog zich voorover en drukte een kus op haar voorhoofd. Dat was nog steeds warm, wat bewees dat de koorts nog niet was geweken.

Serena slaakte een beverige zucht en sloot haar ogen. 'Dank je,' zei ze zacht.

'Zorg ervoor dat je rust krijgt. Ik zoek wat spullen bij elkaar en kom dan bij je zitten.' Lillian wachtte tot Serena reageerde, maar haar zusje leek al in slaap te zijn gevallen. Lillian maakte zich zorgen. De verhuizing was noodzakelijk geweest, maar had Serena haar laatste beetje energie gekost.

Zou haar zusje herstellen? Ze slikte moeizaam en ging op weg naar de gang, terwijl er een gebed om genade en genezing uit haar hart opsteeg. Ze voegde er een smeekbede om

wijsheid voor hoe ze haar zus en nichtje het best kon helpen aan toe.

Ze vond Mrs. Pringle en vroeg haar om de kokkin een voedzame soep te laten klaarmaken en wat thee naar boven te brengen. Daarna liep ze verder door de gang en dacht na over Serena's verzoek om naar het Foundling Hospital te gaan en haar dochter op te eisen. Het was bijna vijf uur en de dokter kon elk moment komen. Ze zou wachten tot ze hem kon spreken en dan morgenochtend meteen naar het Foundling Hospital gaan.

Ze liep de trap af en herinnerde zich dat het Foundling Hospital een gerespecteerde liefdadigheidsinstelling was, die al heel lang kinderen van moeders die niet voor hen konden zorgen opnam. Ze had in het verleden meerdere keren gul aan hen gedoneerd, zonder te weten dat haar nichtje weleens van haar giften kon profiteren.

Ze liep de bibliotheek in, pakte haar bijbel, een pen en de toespraak die ze aan het schrijven was toen het bericht van haar zusje werd afgeleverd. Ze betwijfelde of ze zich daar nu nog op kon concentreren, maar ze moest het in elk geval proberen. De bijeenkomst was al over een paar dagen.

Het volgende moment ging echter de voordeurbel en ze hoorde dat Stanford opendeed, waarna ze naar de butler en dokter Frasier toe liep.

De dokter knikte naar haar. 'Goedenavond, Mrs. Freemont.' 'Fijn dat u bent gekomen, dokter.' Ze gebaarde naar rechts. 'Mijn zusje ligt boven in de logeerkamer. Komt u maar mee.'

Ze liepen de trap op en ze bracht hem naar de kamer van haar zusje. 'Dokter Frasier, dit is mijn jongere zus, Serena Crosby. Ze heeft koorts, hoest en is verzwakt. Ik weet niet hoelang ze al ziek is.'

Serena bewoog zich niet toen de dokter naar haar bed toe liep. Hij zette zijn zwartleren tas op het nachtkastje, maakte Serena zachtjes wakker, stelde haar enkele vragen en begon haar te onderzoeken. Serena sprak op zachte toon tussen de

hoestbuien door en beantwoordde met beverige stem zijn vragen.

Uiteindelijk draaide hij zich om naar Lillian. ‘Het lijkt erop dat ze een longontsteking heeft. Ze zal voorlopig wat zorg nodig hebben. Zal ik een verpleegster sturen?’

‘Nee, dat is niet nodig. Ik zal haar zelf verzorgen. Vertelt u me alstublieft wat ze nodig heeft.’

Hij knikte. ‘Geef haar voldoende te drinken, soep en muntthee. Probeer het hoesten te verminderen met warm water en thee met citroen en honing. Ze moet zo veel mogelijk rusten. Koel haar af met vochtige doeken en leg alleen een dunne deken over haar heen.’ Hij haalde zijn horloge uit zijn zak en wierp er een blik op. ‘Ik heb nog een andere afspraak, maar ik kom morgenochtend voor tien uur terug. En als ze zieker wordt, laat me dan roepen.’

Lillian knikte en deed haar best om haar hoop niet te verliezen door die laatste, beangstigende woorden.

Hij wierp een blik op Serena en keek toen Lillian weer aan. ‘Geef de moed niet op, Mrs. Freemont. Met gebed en goede zorg denk ik dat uw zuster er wel weer bovenop komt.’

‘Dank u.’ Lillian moest de woorden langs de brok in haar keel persen.

Hij wierp haar een glimlach toe. ‘Ik weet de weg.’

Ze bedankte hem nog eens en liep naar het bed van haar zusje. Serena’s wangen gloeiden nog steeds, maar ze leek er vrediger bij te liggen. ‘Hoorde je wat de dokter zei? Hij zei dat je een longontsteking hebt, maar dat hij ervan overtuigd is dat je weer beter wordt.’

Serena’s kin beefde. ‘Dat is meer dan ik verdien... na wat ik heb gedaan.’

Lillian hurkte neer en keek haar zusje recht aan. ‘We hebben allemaal spijt van bepaalde dingen, maar het heeft geen zin om erin te blijven hangen. Zoek vergeving bij de Heer en laat Hem je lasten voor je dragen.’

‘Hoe kan Hij me nou vergeven?’

‘Op dezelfde manier als waarop Hij ons allemaal vergeeft.’

‘Maar als ze Alice wegsturen als leerling-huishoudster, ben ik haar voor altijd kwijt!’ Er trok een huivering door Serena heen en tranen stroomden over haar gezicht.

Lillian greep de hand van haar zus stevig vast. ‘Laat me deze last samen met jou torsen. Vertrouw me. Ik ga morgen met die munt en de papieren naar het instituut. Ik ben ervan overtuigd dat ze Alice zullen laten gaan en dat ik haar naar jou kan terugbrengen. En dan zijn we allemaal weer bij elkaar, zoals de bedoeling is.’ Ze trok de deken op tot om Serena’s schouders. ‘Kalmeer nu en probeer wat rust te krijgen.’

‘Goed.’ Serena sloot haar ogen en slaakte een beverige zucht. Lillian keek toe terwijl haar zusje zich langzaam ontspande en haar ademhaling rustiger werd.

'Een mooi verhaal over zonde,
vergeving en liefde, waarin de
romantiek niet ontbreekt' – *Nederlands*
Dagblad over Het dagboek van Longdale Manor

1885. Lillian komt erachter dat haar nichtje vermist is als ze haar wil ophalen bij het vondelingenhuis. Gewapend met een gouden ketting om haar mee te identificeren en met de hulp van de knappe journalist Matthew gaat Lillian op onderzoek uit in de grimmige straten van Londen.

2023. Honderdvijftig jaar later is Janelle de nieuwe directeur van het vondelingenmuseum. Ze is nog maar net begonnen als filmmaker Jonas de geschiedenis van het museum wil documenteren. Samen stuiten ze op artikelen uit het verleden die een geheimzinnige connectie met het heden onthullen...

Moet Janelle de reputatie van haar geliefde museum beschermen of alles riskeren voor gerechtigheid?

Carrie Turansky is weg van kostuumdrama's en het historische Engeland. Eerder schreef ze de succesvolle serie *Highland Hall*, het tweeluik *De familie McAllister* en *Het dagboek van Longdale Manor*.



KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029737418 NUR 342



9 789029 737418 >